

Sygn. akt VII U 2654/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 listopada 2014 r.

**Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych**

w składzie:

Przewodniczący: SSO Lucyna Łaciak

Protokolant: Grzegorz Gut

po rozpoznaniu w dniu 19 listopada 2014 r. w Warszawie

sprawy T. B.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

na skutek odwołania T. B.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

z dnia 12 września 2013 r. znak: I/25/(...)

oddala odwołanie.

Sygn. akt VII U 2654/13

UZASADNIENIE

Ubezpieczony T. B. w dniu 3 października 2013 roku złożył, za pośrednictwem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Inspektoratu W. – P., odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 12 września 2013 roku, znak: I/25/(...) odmawiającej mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

W uzasadnieniu odwołania ubezpieczony wskazał, że jego stan zdrowia pogorszył się, z powodu choroby został zwolniony z pracy. Nadto wywiódł, że schorzenie kręgosłupa uniemożliwiło mu dalsze wykonywanie pracy. Budzi się w nocy z silnymi bólami kręgosłupa i drętwieniem wszystkich kończyn (odwołanie - k.2-3a.s.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. w odpowiedzi na odwołanie, złożonej w tutejszym Sądzie Okręgowym w dniu 21 października 2013 roku, wniósł o oddalenie odwołania na podstawie art.477¹⁴ § 1 k.p.c.

W uzasadnieniu odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wskazał, że odwołujący nie spełnił jednego z warunków niezbędnych do przyznania renty z tytułu niezdolności do pracy, tj. warunku uznania wnioskodawcy za osobę niezdolną do pracy. Oddział podkreślił, iż w toku postępowania administracyjnego, odwołujący został skierowany na badanie Komisji Lekarskiej ZUS, która orzeczeniem z dnia 20 sierpnia 2013 r., uznała odwołującego za zdolnego do pracy. W związku z powyższym, organ rentowy uznał, iż zaskarżoną decyzją z dnia 12 września 2013 roku zasadnie odmówiono odwołującemu, prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy (odpowiedź na odwołanie k. 4-5 a.s.).

Na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego Sąd Okręgowy Warszawa – Praga w Warszawie ustalił następujący stan faktyczny:

T. B., urodzony w dniu (...), złożył w dniu 29 maja 2013 roku do organu rentowego- Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Inspektoratu W. – P., wniosek o rentę z tytułu niezdolności. Wraz z wnioskiem złożył kwestionariusz dotyczący okresów składkowych i nieskładkowych, świadectwa pracy, zaświadczenia (wniosek k.1-26 a.r.).

W związku z powyższym wnioskiem, organ rentowy wszczął postępowanie wyjaśniające, w toku którego ubezpieczony został skierowany na badanie lekarza orzecznika ZUS, który orzeczeniem dnia 10 lipca 2013 r. ustalił, że T. B. nie jest niezdolny do pracy (k.27 a.r.).

Od w/w orzeczenia odwołujący złożył sprzeciw do Komisji Lekarskiej ZUS, która orzeczeniem z dnia 20 sierpnia 2013 r., po przeprowadzeniu bezpośredniego badania i dokonaniu analizy przedstawionej dokumentacji, w tym: dokumentacji z przebiegu leczenia 2001-2013 r.; zaświadczenia o stanie zdrowia wystawionych przez lekarzy leczących w dniu 27 maja 2013 r.; w oparciu o opinię konsultanta ZUS z dnia 3 lipca 2013 r. również ustaliła, iż T. B. nie jest niezdolny do pracy (k.47 a.r.).

W oparciu o to orzeczenie, organ rentowy w dniu 12 września 2013 roku wydał decyzję znak: I/25/(...), którą odmówił ubezpieczonemu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy (decyzja k. 63 a.r.).

Od niekorzystnej decyzji organu rentowego, ubezpieczony T. B. odwołał się do tutejszego Sądu Okręgowego Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, inicjując tym samym niniejsze postępowanie (odwołanie k.2-3v a.s.).

Sąd Okręgowy rozpoznając sprawę, dopuścił dowód z opinii biegłych sądowych lekarzy specjalistów: ortopedy, neurologa i internisty - kardiologa celem ustalenia czy odwołujący się jest zdolny czy też całkowicie lub częściowo niezdolny do pracy zarobkowej ze szczególnym wskazaniem daty powstania niezdolności do pracy. Sąd zobowiązał również biegłych sądowych do wskazania czy jest to niezdolność trwała czy okresowa, a jeżeli okresowa to, na jaki okres, a jeżeli nastąpiła zmiana stanu zdrowia ubezpieczonego (poprawa lub pogorszenie) to na czym ona polegała (postanowienie o dopuszczeniu dowodu z opinii biegłych k. 8 a.s.).

Biegły sądowy neurolog dr med. W. Z. w opinii z dnia 9 stycznia 2013 r. wskazał, iż u wnioskodawcy od kilku lat istnieją dolegliwości związane z narządem ruchu tj. kręgosłupem. Nadto podniósł, że w badaniu z dnia 4 czerwca 2013 r. stwierdzono u odwołującego niewielkie zmiany zwyrodnieniowe w odcinku piersiowo – lędźwiowym z wypuklinami krążka międzykręgowego na poziomie Th10-11 oraz L4-5-S1. Zaś w badaniu z dnia 23 października 2013 r. stwierdzono i odwołującego, w odcinku szyjnym, zwyrodnienie kręgow i krążków międzykręgowych w postaci dehydratacji na wysokości C4-C7 oraz zwężenie kanału kręgowego na poziomie C5-C7.

Biegły sądowy wskazał, iż u ubezpieczonego w zakresie obwodowego układu nerwowego istnieje jedynie osłabienie czucia na poziomie L4 i L5 po stronie prawej, zaś zaburzenia czucia na w/w poziomie może odpowiadać radikopatii lędźwiowej, ale nie prowadzi do dysfunkcji kończyny dolnej prawej. Nadto wskazał, że u T. B. nie istnieją zaniki mięśniowe, zaburzenia odruchowe, bolesność na przebiegu nerwów kulszowych. Brak jest u ubezpieczonego objawów uszkodzenia rdzenia kręgowego szyjnego, dysfunkcji tętnic kręgowych. A zmiany w kręgosłupie szyjnym i lędźwiowym nie powodują zespołu bólowo – korzeniowego szyjnego lub lędźwiowego. Nadto biegły wskazał, iż w zakresie tułowia istnieje pełen zakres ruchomości bez obrony mięśniowej przykręgosłupowej.

Zatem, w ocenie biegłego neurologa, T. B. ma sprawne funkcje manualne i motoryczne oraz dobrą koordynację ruchową i z punktu neurologicznego brak jest podstaw do uznania wnioskodawcy za przynajmniej częściowo niezdolnego do pracy (k.26 a.s.).

Biegły sądowy ortopeda S. M. w opinii z dnia 28 marca 2014 r. stwierdził, że odwołujący ma zmiany zwyrodnieniowe dyskopatyczne kręgosłupa. Jednakże w jego ocenie ubezpieczony z przyczyn ortopedycznych nie jest niezdolny do

pracy zarobkowej jako pracownik ochrony, gdyż w/w zmiany mogą jedynie sprzyjać powstawaniu wtórnej patologii jak zmiany neurologiczne, które w niektórych przypadkach powodują długotrwałą utratę zdolności do pracy. Nadto biegły podniósł, że ocena zaburzenia neurologicznego spowodowana zmianami zwyrodnieniowymi dyskopatycznymi należy do domen biegłych z zakresu neurologii/ neurochirurgii (k.37-45 a.s.).

Biegły sądowy kardiolog dr n. med. J. K. (1) w opinii z dnia 21 lipca 2014 r. stwierdził, że T. B. ma zmiany zwyrodnieniowo – dyskopatyczne kręgosłupa lędźwiowego i szyjnego, chwiejne dobrze kontrolowane farmakologicznie nadciśnienie tętnicze, nadwagę. W ocenie biegłego odwołujący z przyczyn internistyczno – kardiologicznych z wyłączeniem stanu narządu ruchu, nie spełnia kryteriów niezdolności do pracy (k.51-52 a.s.).

Powyższy stan faktyczny, Sąd ustalił w oparciu o dokumenty zgromadzone w aktach sprawy oraz na podstawie dokumentów zgromadzonych w aktach rentowych ubezpieczonego. Autentyczność zgromadzonych dokumentów, przywołanych powyżej, ich zgodność z rzeczywistym stanem rzeczy nie była kwestionowana przez żadną ze stron, dlatego Sąd uznał je za pełnowartościowy materiał dowodowy.

Zdaniem Sądu Okręgowego opinie powołanych w sprawie biegłych nie pozostawiają wątpliwości co do dokładnego określenia stanu zdrowia wnioskodawcy.

Sąd oddalił wniosek odwołującego o dopuszczenie dowodu z opinii lekarza medycyny pracy, albowiem schorzenia, na które cierpi odwołujący mieszczą się w zakresie specjalności biegłych sądowych, z których opinii został dopuszczonych dowód w sprawie. Nadto należy podkreślić, iż opinie biegłych neurologa, ortopedy i kardiologa w sposób jasny, klarowny obrazują stan zdrowia ubezpieczonego. Opinie biegłych wzajemnie się uzupełniają tworząc spójną całość. Zatem w ocenie Sądu nie było potrzeby dopuszczania kolejnego dowodu z opinii biegłego lekarza medycyny pracy, z uwagi na wyczerpujące opinie biegłych dopuszczonych w sprawie.

W tym stanie rzeczy, w ocenie Sądu Okręgowego, zgromadzony w sprawie materiał dowodowy stanowił wystarczającą podstawę do wydania orzeczenia kończącego postępowanie.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie zważył co następuje:

Odwołanie T. B. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 12 września 2013 roku, znak: I/25/(...) jest niezasadne i nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy podziela tezę wyrażoną w orzecznictwie, według której „postępowanie sądowe w sprawach dotyczących ubezpieczenia rentowego wszczynane jest w rezultacie odwołania wniesionego przez ubezpieczonego od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych. Ma więc ono charakter odwoławczy. Jego przedmiotem jest ocena zgodności z prawem – w aspekcie formalnym i materialnym - decyzji wydanej przez organ rentowy na wniosek ubezpieczonego lub z urzędu. Jest zatem postępowaniem kontrolnym. Badanie owej legalności decyzji i orzekanie o niej jest możliwe tylko przy uwzględnieniu stanu faktycznego oraz prawnego istniejącego w chwili wydawania decyzji. Mówiąc inaczej - o zasadności przyznania lub odmowy przyznania świadczenia decydują okoliczności istniejące w chwili ustalania do niego prawa. Postępowanie dowodowe przed sądem jest postępowaniem sprawdzającym, weryfikującym ustalenia dokonane przez organ rentowy. Biegli sądowi nie zastępują lekarza orzecznika ZUS. Zgodnie z posiadaną wiedzą specjalistyczną poddają ocenie merytorycznej trafność wydanego przez niego orzeczenia o zdolności wnioskodawcy do pracy lub jej braku” (Wyrok Sądu Najwyższego – Izba Administracyjna, Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z 20 maja 2004 roku, II UK 395/03, OSNAPiUS rok 2005, Nr 3, poz. 43.).

W myśl art. 57 ust 1. ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. Nr 39 poz. 353 ze zm.) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

1. jest niezdolny do pracy;

2. ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy;

3. niezdolność do pracy powstała w okresach składkowych wymienionych w ustawie, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

W art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku określono warunki konieczne do powstania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Warunki te muszą być spełnione łącznie.

Sąd Okręgowy podziela również tezę wyrażoną w orzecznictwie, według której „zgodnie z art. 57, ust. 1, pkt 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który - poza wymaganym stażem ubezpieczeniowym - wykaże, że w okresach wskazanych w pkt 3 tego przepisu stał się niezdolny do pracy. Niezdolność do pracy jest kategorią ubezpieczenia społecznego łączącą się z całkowitą lub częściową utratą zdolności do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu bez rokowania jej odzyskania po przekwalifikowaniu (art. 12 ustawy). Przy ocenie stopnia i trwałości tej niezdolności oraz rokowania co do jej odzyskania uwzględnia się zarówno stopień naruszenia sprawności organizmu, możliwość przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, jak i możliwość wykonywania pracy dotychczasowej lub podjęcia innej oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne ubezpieczonego (art. 13 ust. 1 ustawy)” (Wyrok Sądu Najwyższego – Izba Administracyjna, Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z 28 stycznia 2004 roku, II UK 222/03, OSNAPiUS rok 2004, Nr 19, poz. 340.). Prawo do świadczenia rentowego z tytułu niezdolności do pracy przysługuje zatem w wypadku wypełnienia wszystkich przesłanek z art. 57 pkt.1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku.

Jak wynika z zebranego materiału dowodowego w postaci akt rentowych i opinii biegłych lekarzy specjalistów nie ulega wątpliwości, że ubezpieczony nie spełnia wszystkich ustawowych przesłanek niezbędnych do otrzymania świadczenia rentowego. Nie jest on bowiem osobą niezdolną do pracy. Komisja lekarska ZUS Nr (...) orzeczeniem z dnia 20 sierpnia 2013 r. uznała odwołującego za zdolnego do pracy. Postępowanie przeprowadzone przed Sądem Okręgowym wykazało w prawdzie, że odwołujący cierpi na schorzenia, takie jak: zwyrodnienia i bóle kręgosłupa, nadwagę oraz nadciśnienie tętnicze. Jednakże w ocenie Sądu, występujące u odwołującego dysfunkcje nie są tak daleko posunięte, aby powodowały u niego niezdolność do pracy.

Sąd Okręgowy podzielił wskazane stanowiska biegłych kardiologa, neurologa i ortopedy z przyczyn już wyjaśnionych. Jednocześnie Sąd nie uwzględnił wniosku odwołującego o dopuszczenie dowodu z opinii lekarza medycyny pracy. Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 16 września 2009r. „nie ma uzasadnienia wniosek o powołanie kolejnego biegłego jedynie w sytuacji, gdy już złożona opinia jest niekorzystna dla strony. Wykazywanie okoliczności, uzasadniających powołanie kolejnego biegłego pozostaje w gestii strony. To strona winna wykazać się niezbędną aktywnością i wykazać błędy, sprzeczności lub inne wady w opiniach biegłych, które dyskwalifikują istniejące opinie, ewentualnie uzasadniają powołanie dodatkowych opinii” (I UK 102/09). W rozważanym przypadku odwołujący nie wskazywał na takie błędy i uchybienia w opiniach biegłych, które uzasadniałyby dopuszczanie dowodu z opinii kolejnych biegłych. To na co powoływał się odwołujący miało być tylko pewnym brakiem w wydanych opiniach, w istocie jednak te aspekty, na które zwrócił uwagę odwołujący, zostały wyjaśnione przez dr n. med. W. Z., S. M. i dr n. med. J. K., ich opinie były pełne i wyczerpujące.

Biorąc pod uwagę powyższe, Sąd Okręgowy uznał, iż w rozpoznawanej sprawie nie zachodzą jakiegokolwiek podstawy do zmiany zaskarżonej decyzji. Zdaniem Sądu, przeprowadzone dowody w postaci opinii biegłych sądowych lekarzy specjalistów -potwierdzające zdolność odwołującego do wykonywania pracy, zgodne są, ze stanowiskiem Komisji Lekarskiej ZUS Nr (...), które stanowiło podstawę wydania prawidłowej decyzji organu rentowego. Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy uznał, że odwołanie ubezpieczonego jest całkowicie bezzasadne.

Mając na uwadze powyższe okoliczności stwierdzić należało, że ubezpieczony nie spełnia ustawowych przesłanek do przyznania mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy i dlatego na podstawie art.477¹⁴§1 kpc Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.

MW